

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344661072/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

graa, noget forkrøllede Handsker og et Knippe bleggule Hyacinter, allerede halvt visne.

Min Kat sad Dagen igennem og snurrede foran min Kaminild. Og jeg selv laa drømmende paa min grønne Sofa. Mere duftende end alle Hyacinter var der i mig efterladt et Minde, mod hvilket jeg endnu segnede og lykkelig blødte som mod de skarpe Stubber i en mejet Hvedemark. Hendes Ungdom var som den nye, fulde Kærne paa de blanke, soltørre Straa.

II.

(Dagbogen fortsat. – Tirsdag)

Da kom min Landsmand og adspredte mig.

«Har De Lyst til at kende nogle unge Franskmand, som skriver? Lad os gaa til Malaquin!»

Jeg tog mine Støvler paa, min Paraply i Haanden. Min Ven gik foran med lange Skridt. Saaledes naaede vi omsider de store Bulevarde.

«Hvad Malaquin er?» forklarede min Landsmand. «Mellem femogtyve og tredive – ganske som du og jeg – Skuespilforfatter, dyrker mest den politiske Satire, har skrevet to Teaterstykker, opførte af Les Escholiers, og hvoraf det ene, der hudflættede Greven af Paris, gjorde Lykke; har gode Forbindelser ved de unge Tidsskrifter, kender mange literære Folk, baade mellem de unge og de ældre, omgaas endelig hemmelig med Planerne til nye Dramer. Alt dette betyder jo ingen Ting i den borgerlige Verden. Men hans Moder har en Kafé. En Kafé paa Boulevard Poissonnière – paa de store Bulevarde! Og det hæver ham himmelhøjt over de mange fattige Lus, der ligesom han elsker Kunsten for Kunstens egen Skyld.

Som et Marketenderi for Literaturens og Kunstens unge kampgraadige ligger Kafé *Gutenberg* til højre paa Bulevarden. Og Enken, Madame Malaquin, sidder selv ved Kassen. Det er en fyldig og godlidende Kvinde med et jævnt, folkeligt Udseende – ganske som en Marketenderske for tapre Soldater og ærlige Literater bør se ud. Under hendes Tag og i Legumen fra hendes Køkken græsser Løven og Lammet Side om Side. Politikere som *L'intransigeants* Redaktør, Henri Rochefort, har her været stadig Gæst, for ublide Omstændigheder tvang ham til at lade sig bespise fra Køknerne i London. Medlem-

merne af *La Justice* og *Le Radicals* Redaktioner kommer her i trætte Stunder for at hvile ud. Og en hel skrivende Ungdom i pæne Klæder og med anarkistiske Principer kommer her for at se humanden og tale om Kunst og Literatur. Det er Forfattere, Poeter, Musikere, Anarkismens Girondiner. Man maa ikke i Danmark tro, at de har været Dusbrødre med Ravachol. I Paris findes for Øjeblikket henved 150 Tidsskrifter for de unge; og de allerfleste Skribenter, som tager Del i denne uhyre, literære Bevægelse, Symbolister, Naturalister, Eklektikere, troende og Fornægtere, er anarkistisk sindede. En begejstret og videnskabelig Anarkisme, som pletter sine Fingre med Blæk i Stedet for med Blod, og hvis Tilhængere kan mødes i den smukke Kafé Gutenberg, uden at Madame Malaquin skælver for sine Vægge og Vinduer.»

Saaledes talte min Ven, mens jeg tænkte paa perlegraa Handsker og over alt i Trængslen indbildte mig at skimte et Par mørke, langfrysede Øjenvipper.

Klokken var mellem to og tre, da min Landsmand og jeg endelig traadte ind i Kaféen paa Boulevard Poissonnière.

III.

(Dagbogen fortsat – Tirsdag Aften)

... Madame Malaquin har to Sønner, en stor og stærk, som ikke nærer nogen Lidenskab for Literaturen, og en lille og svag, der gaar med Krykker, er fin og klar af Aand, og hvis kønne Ansigt med det rød-blonde Haar, de blaa Øjne har det stiltfærdige Udtryk af øm Fanatisme, som tyder paa, at han i Beskæftigelsen med aandelige Ting har fundet den Fred, der overgaar al Forstand.

Han præsenterer os for to mørkhaarede Franskmænd:

«Hr. *Herlé*, Komponist. Hr. *Alphandery*, Sekretær ved *La Rampe*, en Forening for Opførelse af Skuespil.»

De to Herrer er i Alderen mellem femogtyve og tredive, og vi faar at vide, at Komponisten skriver Musik til en Pantomime af Malaquin, mens Hr. Alphandery er Hr. M.'s Medarbejder ved et politisk Stykke.

Vi sætter os alle fem, slaar Benene over Kors, og hvem der vil rul-